

poljubil na čelo, takrat pa je potegnil veter in jablana je zašumljala in rdeče cvetje se je usulo raz veje, a Janez je izginil. Od nekod pa je zaslišala zvonjenje, tako lepo kakor o Veliki noči, ko zvonijo k vstajenju.

Pozno se je prebudila drugi dan. Čudno ji je bilo, nič ni vedela, kje je, samo Janeza se je spominjala in pa da je govorila z njim. Katra je bila že odšla. Vzravkala se je na postelji in tipala je okoli sebe. Počasi se je malo začela spominjati. Zdelo se ji je, da je že silno dolgo, kar je spala. Kaj je še vedno noč, še vedno? Poklicala je Katro. Če je noč, mora Katra biti doma in oglasiti se ji mora. In še enkrat je poklicala, še glasneje. Nič! Noč ne more biti, Katre ni doma. Ali je potem dan? . . .

In vstala ji je črna slutnja v duši. Zdelo se ji je, da je prišlo tisto, česar se je tako bala, na kar se niti spomniti ni upala. Vedno strašnejši in resničnejši se ji je dozdeval oni strah. Dan je! A okoli nje je noč, temna, temnejša nego kdaj poprej! Tipati je začela zopet okoli sebe preplašena, potem pa je dvignila roke proti nebu . . .

Bila je slepa. —



Menih.

Sameva v vrtu samostanskem lipa,
sloni pod lipo star menih,
v naročje mu dišeče cvetje vsipa
pomladnje sape mehki dih.

»Obstati ni mi bilo v celi tesni
med stenami tam štirimi;
prišel sem ven, roko poljubit Vesni,
— kako srce se širi mi!

Zaman, zaman . . . Dišeče cvetje,
ki zdaj se name vsulo je,
to cvetje mojih mladih let je,
ki brez sadu minulo je.«

Narjan Pretko.

